

nictwa, wreszcie odszkodowania dla pracujących z powodu przerw w zajęciach.

Strajki w Niemczech zachodnich. Rozpoczęta w lipcu w Niemczech zachodnich wśród robotników szeroka akcja na rzecz podniesienia zarobków i wynagrodzeń przeobraziła się w sierpniu w wielką kampanię o poprawę warunków życia i pracy. Kampania ta objęła ok. 5 milionów robotników i urzędników. Na początku sierpnia wybuchły strajki, które rozlały się szeroką falą po całych Niemczech zachodnich. W Hamburgu zastrajkowało 15 000 pracowników komunikacji miejskiej, a potem innych instytucji komunalnych. 90% strajkujących wypowiedziało się za kontynuowaniem strajku aż do zwycięstwa.

Następnie zastrajkowało: w Zagłębiu Ruhry — 230 000 górników, w Dolnej Saksonii — 95 000 robotników rolnych, w Nadrenii-Westfalii — 250 000 metalowców i 120 000 pracowników przemysłu chemicznego.

Wobec wybuchu tych strajków w Niemczech zachodnich związki zawodowe w NRD wydały odezwę do świata pracy o poparcie finansowe strajkujących. Związki te zainicjowały zbiórkę odpowiednich funduszy.

Sfery bońskie świadome powagi sytuacji zarządziły w Bawarii stan pogotowia alarmowego. Policja ta czynnie wystąpiła przeciw strajkującym, w związku z czym doszło w szeregu wypadków do poważnych incydentów.

Po przeszło tygodniowym strajku w Hamburgu robotnicy i urzędnicy osiągnęli znaczny sukces, a mianowicie podniesienie stawek. Niemniej prasa demokratyczna stwierdziła, że senat miasta Hamburga ustępując wobec zdecydowanej woli strajkujących zamierza jednak w rzeczywistości przerzucić ciężar wziętych na siebie obowiązków z powrotem na pracujących.

Sprawą strajku w Niemczech zachodnich zajęła się szeroko prasa europejska, zwłaszcza zaś francuska i angielska. Prasa demokratyczna, analizując przebieg strajku w Niemczech zachodnich i biorąc pod uwagę głosy prasy francuskiej i angielskiej, stwierdziła, że rząd adenauerowski doznawszy ostatnio wielu bardzo poważnych niepowodzeń stracił na skutek strajków resztę autorytetu i zaufania. Jeszcze nigdy pozycja Adenauera nie była tak zagrożona jak teraz wobec szerokiej fali strajkowej, która objęła setki tysięcy robotników.

Edward Serwański

ZYCIE KULTURALNE

„Dorobek kultury nowego kursu w NRD“. W Neues Deutschland z dn. 20 VI br. opublikował pod powyższym tytułem artykuł zastępca ministra kultury, Aleksander Abusch. W artykule tym autor dokonał przeglądu dotychczasowego dorobku kultury NRD w okresie nowego kursu. Na artykuł ten należy zwrócić szczególną uwagę, stanowi on bowiem niezbędne kompendium wiedzy ogólnej o obecnym stanie kultury w NRD.

Dalsze ożywienie życia kulturalnego w Niemczech demokratycznych wiąże się ściśle z okresem nowego kursu zapoczątkowanym uchwałą rządu NRD z czerw-

ca 1953 r. Podniesienie stopy życiowej mas pracujących zobowiązało również ośrodki pracy kulturalnej do wzmoczenia wysiłków. Jedną z głównych myśli przewodnich pracy kulturalnej jest sprawa jedności narodu niemieckiego. Praca kulturalna demokratycznych Niemiec ma się stać wzorem dla przyszłych zjednoczonych Niemiec. Jednym z ważnych kroków na tej drodze było powołanie w styczniu ub. r. Ministerstwa Kultury, a w jego ramach rady artystyczno-naukowej i komisji fachowych. Instytucje te mają troszczyć się o rozwój pracy zespołowej wszystkich organizacji krajowych zajmujących się kulturą

i podjąć walkę z dotychczasowymi niedociągnięciami w tej dziedzinie.

Wyrazem nowego kursu w życiu kulturalnym Republiki Demokratycznej były m. in. prowadzone w drugiej połowie ub. r. dyskusje we wszystkich ośrodkach życia kulturalnego i artystycznego, ożywione kontakty naukowe z Niemcami zachodnimi i polepszenie kolportażu zagranicznej literatury fachowej.

W dziedzinie sztuki — w literaturze, filmie, rzeźbie, malarstwie i teatrze — uzyskano sukcesy dzięki połączeniu tematyki wystawianych dzieł z życiem. Do poszczególnych sukcesów w tej dziedzinie należy film o Erneście Thälmanie. Do wybitnych osiągnięć w literaturze zalicza Abusch dwie książki, mianowicie „Patriotów“ Bodo Uhse i „Wnuków“ Bredla.

Innym przejawem rozwoju życia kulturalnego NRD jest stosowanie szerokich form organizacyjnych, co wyraziło się w organizowaniu wielkich imprez. Należały do nich: Dni muzyki w Berlinie, Tydzień wagnerowski w Dessau, festiwal teatralny w Dreźnie, festiwal ku czci Händla w Halle.

Plastykom zapewniono swobodę w pracy twórczej; na zjeździe architektów, rzeźbiarzy i malarzy wysunięto postulat współpracy, co wpłynie znacznie na poziom budownictwa NRD.

W okresie nowego kursu zwiększono liczbę galerii sztuki i otwarto nowe muzea: dokonano restauracji Zwingera w Dreźnie a kończy się odbudowę zamku w Wartburgu pod Eisenach.

Kultura NRD ustrzegła się w tym czasie antyhumanistycznych tendencji, pogłębiła łączność twórczych ośrodków artystycznych z narodem, zgodnie z postulatami SED.

Do zagadnień szczególnych należy zaliczyć sprawę umasowienia kultury; pomoże w tym budowa i odbudowa teatrów. W Berlinie odbudowano już Volksbühne, a na ukończeniu jest odbudowa opery. Na wsi wznosi się nowe domy kultury.

Rozwija się coraz bardziej akcja wydawnicza dzieł literatury klasycznej

i współczesnej oraz akcja popularyzacji wiedzy.

Do specjalnych sukcesów należy zaliczyć rozwój kinematografii; wyrazem tego był zeszłoroczny wiosenny festiwal filmowy na wsi z 300 pokazami, a w tym roku z 7 000 pokazów.

W dziedzinie popularyzacji muzyki Niemiecka Dyrekcja Koncertowa zorganizowała 30 000 wieczorów, w których uczestniczyło 11 000 000 słuchaczy.

Innym przejawem rozwoju kultury masowej było zorganizowanie wędrownych wystaw malarstwa niemieckiego. Wyższa Szkoła Sztuki Stosowanej rozpoczęła współpracę z przemysłem nad podniesieniem poziomu produkcji przedmiotów użytkowych.

Zwrócić też należy uwagę na wpływ kultury demokratycznej NRD na życie kulturalne Niemiec zachodnich. Świadcza o tym wspólne zjazdy medyków, historyków, pedagogów, architektów itd., tournée artystyczne zespołów z NRD po Niemczech zachodnich, wspólne obrady Towarzystwa Szekspirowskiego, Towarzystwa im. Goethego w Weimarze i Towarzystwa Mommsena w Jenie.

Poważny krok na drodze do jedności narodu niemieckiego stanowi utworzenie Ministerstwa Kultury w NRD, które zespala w sobie wszystkie sprawy, związane z kulturą Niemiec. Znanych nam już 10 punktów deklaracji programowej tego ministerstwa o jedności kultury niemieckiej (patrz Przegl. Zach. nr 5/6 54) służyć może za podstawę dla konkretnej współpracy obu części Niemiec. Manifestacja 5 000 naukowców i artystów, przedstawicieli prawie wszystkich dziedzin życia i pracy w Niemczech zachodnich (w czasie konferencji berlińskiej czterech ministrów spraw zagranicznych) na rzecz jedności Niemiec i współpracy kulturalnej całego narodu — odzwierciedla poglądy nurtujące w całych Niemczech.

Nowy kurs w dziedzinie kultury zrealizuje więc postulat jedności Niemiec i jak najbardziej skutecznej walki o pokój.

Ogólnoniemiecka konferencja kościoła ewangelickiego w NRD. W dniach od

7 do 11 lipca odbyła się w Lipsku konferencja kościoła ewangelickiego całych Niemiec. W NRD odbyła się ona po raz pierwszy. W konferencji uczestniczyło 45 000 osób. Ze względu na jej bardzo szerokie ramy i konieczność podolania w związku z tym rozległym obowiązkiem organizacyjnym konferencja skorzystała z pomocy miasta Lipska i rządu Republiki.

Szczególnie serdecznie witanó w Lipsku gości z Niemiec zachodnich, którzy przybyli w liczbie 3 600 osób. Na konferencję zaproszono poza tym przedstawiciele kościoła ewangelickiego z całego prawie świata.

Uroczysta inauguracja i niemniej uroczyste zakończenie, połączone z nabożeństwami w stu kościołach Lipska i okolicy, zamieniły konferencję w wielką manifestację ogólnonarodową.

Konferencji przyświecała idea jedności Niemiec i pokoju. Obrady prowadzono w sześciu komisjach; poza tym odbywały się posiedzenia plenarne. Do najbardziej godnych uwagi wystąpień należy zaliczyć referat J. R. Bechera o obronie jedności kultury Niemiec i pastora Niemoellera przeciw wojnie. Odczyty, referaty i dyskusja prowadzone tak w komisjach jak i na posiedzeniach plenarnych pozwoliły zorientować się uczestnikom w możliwościach realizacji głównych celów narodu niemieckiego, a mianowicie — doprowadzenia do jedności i utrzymania pokoju. W komentarzach prasowych, jakie ukazały się po konferencji, stwierdzono, że wynik obrad stanowi poważny wkład w walkę o porozumienie się Niemiec wschodnich i zachodnich.

Konferencja kościoła ewangelickiego wywołała wielkie zainteresowanie w Niemczech zachodnich i za granicą. W uwagach prasowych zaznaczono, że konferencja odbywała się w warunkach sprzyjających, że należy się liczyć ze znacznym żniwem obrad. Prasa zachodnio-niemiecka specjalnie jednak zwróciła uwagę na referat Brechta, który wystąpił z oskarżeniem, że Adenauer utrudnia współzycie i współpracę między obu częściami Niemiec. Londyński

Times podkreślił ze swej strony fakt, że rząd Republiki Demokratycznej zapewnił konferencji zupełną wolność obrad.

Kongres kobiet niemieckich w Berlinie.

Bardzo ważnym wydarzeniem w życiu kulturalnym całych Niemiec był zorganizowany w Berlinie w dniach od 1—3 VII przez Demokratyczny Związek Kobiet Niemiec ogólnoniemiecki kongres kobiety. Na kongres ten zjechało 4 000 kobiet, w tym 500 z Niemiec zachodnich i z zachodniego Berlina. Hasłem kongresu była idea jedności i pokoju, równoprawienie kobiety i zagadnienie jej życia w całych Niemczech. Na zjazd ten przybył szereg delegatek z zagranicy i przedstawicielki Międzynarodowej Demokratycznej Federacji Kobiet.

Na kongresie obecny był przewodniczący Izby Ludowej Dieckmann, który reprezentował prezydenta Republiki Demokratycznej W. Piecka, i premier Grotewohl jako przedstawiciel rządu i SED. Obaj mężowie stanu wygłosili na kongresie przemówienia.

Przedmiotem obrad kongresu były — obok zagadnień gospodarczych i politycznych — głównie sprawy społeczne kobiety. Obrady i dyskusja pozwoliły zorientować się uczestnikom w sytuacji społecznej kobiety w NRD i w Niemczech zachodnich. Ponieważ na zachodzie sytuacja kobiety jest o wiele trudniejsza, wysunięto na kongresie postulat równoprawienia wszystkich kobiet w całych Niemczech. Do znamienitych postulatów, jakie wysunięto w dyskusji, należy zaliczyć sprawę podjęcia walki wszystkich kobiet niemieckich o przywrócenie zaufania do narodu niemieckiego w całym świecie.

W wyniku obrad kongresu powołano Niemiecką Radę Kobiecą złożoną z 36 członkiń i uchwalono deklarację, w której sformułowano podstawowe prawa kobiety.

Ogólnoniemiecki zjazd pisarzy w Wartburgu. W słynnym zamku Wartburgu pod Eisenach — odbudowanym

przez rząd NRD — zebrało się w lipcu 120 pisarzy z całych Niemiec. Spotkanie to stało się jednym przejawem kulturalnej jedności narodu niemieckiego. Spotkanie odbywało się pod hasłem „Vom Brückenschlag des Wortes“. Głównym tematem obrad pisarzy było zagadnienie chrześcijaństwa i realnego humanizmu w niemieckim życiu współczesnym. Specjalnie zwrócono uwagę na problem i funkcję słowa. Wyrazem tego były m. in. dwa referaty, a mianowicie jeden o niebezpieczeństwie nadużycia słowa, drugi o posłannictwie i zadaniach słowa. Jest rzeczą zrozumiałą, że w czasie spotkania zwrócono uwagę na zjawisko nadużywania słowa w Niemczech zachodnich dla propagowania wojny, rewizjonizmu i nienawiści.

W komentarzach prasowych podkreślano, że spotkanie odbyło się w przyjaznej atmosferze, że cechowała je swobodna wymiana myśli. Pomimo różnic światopoglądowych, odmienności myśli i różnic wyznaniowych, jakie zaznaczyły się wśród uczestników, prasa demokratyczna uznała spotkanie za dalszy sukces narodu niemieckiego w procesie duchowego jednoczenia się.

Ogólnoniemieckie spotkanie literatów w Wartburgu odbiło się głośnym echem w całych Niemczech. Wyrazem tego były chociażby życzenia pomyślnych obrad przesłane m. in. przez J. R. Bechera i pastora Niemoellera.

W oświadczeniu wydanym przez uczestników spotkania a podpisanym przez szereg najwybitniejszych pisarzy niemieckich czytamy, że sytuacja, w jakiej znajdują się Niemcy, wymaga, aby pisarze wzajemnie się porozumiewali. Trzeba znowu nawiązać — mówi oświadczenie — do wspaniałych tradycji kultury humanizmu niemieckiego, który właśnie z Wartburga promieniował na całe Niemcy. Kultura ta powinna sprzyjać idei jedności Niemiec. Pisarze spodziewają się, że rządy obu części kraju poprą akcje wymiany książek i swobodnych zjazdów z twórczych ośrodków życia kulturalnego Niemiec.

Festiwal muzyki Händlowskiej w Halle.

Innym dowodem współpracy kulturalnej całych Niemiec był festiwal muzyki poświęconej Händlowi, zorganizowany w czerwcu w Halle. Festiwale tego rodzaju wznowiono w NRD po wojnie — po raz pierwszy w 1952 r. — i od tego czasu odbywają się one corocznie. Na ostatni festiwal szczególnie licznie zjechali muzycy, naukowcy i studenci z Niemiec zachodnich. Festiwal muzyki połączono z dyskusją, co wpłynęło na wzrost zainteresowania kół muzycznych całych Niemiec i podniosło znaczenie corocznych imprez festiwalowych jako wielkiego wydarzenia w życiu kulturalnym Niemiec.

W roku bieżącym wykonano m. in. kantatę „Die Wahl des Herakles“, wielkie heroiczne oratorium „Josue“, a z oper — obok wystawionych już w poprzednich latach fragmentów z „Deidamia“ i „Ezio“ — po raz pierwszy od początku XVIII w. operę „Rinaldo“.

Rozwój filmu w NRD. W pierwszych dniach lipca odbyła się w Berlinie premiera nowego filmu DEFA „Ludwig van Beethoven“. Krytyka podkreśliła szczególnie udane rozwiązanie w filmie problemu podkładu muzycznego, co jej zdaniem było najważniejszą rzeczą, a następnie bardzo troskliwy zestaw w scenariuszu dokumentów biograficznych dotyczących Beethovena. Zdaniem krytyki film spełnił swe artystyczne zadanie.

Na międzynarodowym festiwalu filmowym, który odbył się w Karlowych Warchach w lipcu, DEFA zaprezentowała 4 filmy pełnometrażowe i kilka dokumentalnych oraz popularnonaukowych. Po raz pierwszy wystąpiła DEFA na międzynarodowym festiwalu filmowym w Locarno. Krytycy z krajów kapitalistycznych podkreślili w swych wypowiedziach, że film DEFA „Rotation“ należy uznać za największy sukces festiwalu.

W czasie festiwalu doszło do rozmów pomiędzy filmowcami z NRD i Niemiec zachodnich na temat współpracy. Pojedynowana wielokrotnie już ze strony

DEFA inicjatywa współpracy znalazła ostatnio konkretny wyraz: w nowo nakręcanym przez DEFA filmie główną rolę grać będzie znakomita artystka z Niemiec zachodnich, Leni Marenbach.

Wyrazem współpracy filmowców NRD i Niemiec zachodnich jest również pierwszy wspólnie opracowany ogólnoniemiecki film o konferencji niemieckiego kościoła ewangelickiego w Lipsku pt. „Bracia spod Krzyża“.

Współpraca kulturalna NRD z zagranicą. Okres sprawozdawczy cechowała niezwykle ożywiona wymiana kulturalna NRD z zagranicą. Na zaproszenie rosyjskiego ortodoksyjnego kościoła przebywali trzy tygodnie w lipcu w Związku Radzieckim przedstawiciele ewangelickiego kościoła niemieckiego z prezydentem synodu generalnego drem Heinemannem na czele. Delegacja było gościem patriarchy Moskwy i Rosji, Aleksego. Odwiedziła ona szereg miast Związku Radzieckiego m. in. — obok Moskwy — także Leningrad i Kijów. Delegacja przeprowadziła rozmowy z przedstawicielami: rządu radzieckiego oraz rosyjskiego kościoła ortodoksyjnego, z radziecką organizacją Cz. Krzyża, zaznajomiła się z zagadnieniami gospodarczymi Związku Radzieckiego i z problematyką podstaw prawnych amnestii dotyczącej przestępców wojennych.

Z okazji II kongresu młodzieży niemieckiej w Berlinie przebywał w NRD znany radziecki zespół tańca i śpiewu Moissiejewa. Po kongresie zespół ten odbył w czerwcu tournée artystyczne po całej Republice Demokratycznej. Występy zespołu oglądało ok. 400 000 widzów.

Z kolei w lipcu przebywał w Związku Radzieckim słynny lipski Tomanerchor wraz ze specjalnie utworzoną Bach-Orchester niemieckiej opery państwowej. Chór z orkiestrą dał po kilka koncertów w Moskwie, Leningradzie i Kijowie dla blisko 20 000 słuchaczy. W programie były m. in. utwory Bacha i Händla.

W czerwcu otwarto w Moskwie wystawę pt. „Książka w Niemieckiej Republice Demokratycznej“. Wystawa ta

cieszyła się wielkim zainteresowaniem. W lipcu wystawa została przeniesiona do Leningradu.

Przy współpracy artystów niemieckich wystawiono w Teatrze Wielkim w Moskwie operę Beethovena „Fidelio“. Krytycy niemieccy z uznaniem omówili na łamach prasy demokratycznej wystawiony w lipcu w teatrze Wachtangowa w Moskwie dramat Gerharda Hauptmanna „Vor Sonnenuntergang“.

W miesiącu czerwcu i lipcu zacieśniła się współpraca kulturalna pomiędzy NRD a Chinami. W Chinach przebywali ostatnio dwa miesiące dwaj znani pisarze niemieccy Bodo Uhse i Ludwik Renn. W lipcu gościła Republika Demokratyczna chiński zespół artystyczny, który odbył tournée po całym kraju. Zespół zaprezentował w czasie występów najwspanialsze tradycyjne tańce chińskie. Na zaproszenie związku literatów przebywali w sierpniu w NRD: znany poeta chiński Tien Szin i uczony Feng Chiu.

Berliner Ensemble am Schiffbauerdamm wziął udział w pierwszym międzynarodowym festiwalu sztuk dramatycznych, który odbył się w czerwcu w Paryżu w teatrze Sary Bernhard. Artyści niemieccy wystawili znany dramat Bertolda Brechta „Mutter Courage und ihre Kinder“ i Kleista „Der zerbrochene Krug“.

25 000 osób zwiedziło otwartą w sierpniu w Berlinie wystawę pt. Węgierska sztuka ludowa. Wystawa ta wywołała wielkie zainteresowanie nie tylko w Republice Demokratycznej i w Niemczech zachodnich, ale również i za granicą.

W czerwcu odwiedzili NRD węgierscy filmowcy. Odbyli oni szereg wycieczek po całej Republice. Szczególnie serdecznie podejmowano filmowców w Dreźnie. Z miastem tym łączyła filmowców węgierskich współpraca jeszcze sprzed 1933 r.

Również dla pogłębienia współpracy z filmem niemieckim przebywał w NRD dyrektor albańskiego urzędu do spraw filmu. Albanii chodzi głównie o zwiększenie wymiany filmowej z NRD.

Znany czeski dramaturg, autor i reżyser Vlasta Burian przybył w sierpniu do

Berlina dla wyreżyserowania dramatu J. R. Bechera „Winterschlacht“, której prapremierę przygotował już Burian w Pradze.

W sierpniu przebywali również w NRD bułgarscy specjaliści, znawcy sztuki ludowej dla przeprowadzenia studiów porównawczych, a z Rumunii przybył delegat Ministerstwa Kultury i dyrektor centralnego domu sztuki dla amatorów, aby się zaznajomić z rozwojem swojej specjalności w NRD.

Na turnée artystyczne po NRD przyjechali w sierpniu znakomici artyści z Włoch, z mediolańskiej La Scali. Odwiedzili oni szereg miast Republiki dając koncerty operowe.

Sytuacja inteligencji w Niemczech zachodnich. Wg relacji zamieszczonej w Aufbau (zeszyt 6, 1954 r.: Elli von Konshegg: Bemerkungen zur Lage der Intelligenz in Westdeutschland) w Niemczech zachodnich zalicza się do inteligencji pracującej 850 000 osób. Stanowi ona 4% wszystkich pracujących. Z liczby tej tylko 1/4 wykonuje tzw. wolny zawód.

Nauczycieli szkół podstawowych jest 30 000. Pensja młodego nauczyciela wynosi 250 marek. Po dwudziestu latach służby nie przekracza ona 700 marek. Toteż tę grupę zawodową gnębią długi i bieda. Z tych to powodów młodzież ucieka od szkolnictwa pedagogicznego (liczba młodzieży studiującej w szkołach pedagogicznych spada o 50%). Skutkiem tej ucieczki stan nauczycielski postarzał się znacznie. Średnio co szósty nauczyciel liczy dziś 45 lat życia.

Nauczycieli szkół średnich jest 28 800. Zarabiają oni do 700 marek miesięcznie. I tutaj spotykamy się ze zjawiskiem ucieczki inteligencji od szkolnictwa. W Dolnej Saksonii np. 30% wakujących miejsc zostało obsadzonych przez fachowców, reszta tylko przez siły pomocnicze.

Z liczby 6 000 pracowników naukowych szkół wyższych tylko 1/3 ma normalne uposażenia dochodzące do 1000 marek miesięcznie. Reszta — docenci, asystenci zarabiają od 200—500 marek.

Nielepsza jest sytuacja prawników — sędziów i prokuratorów. Jest ich w Niemczech zachodnich 15 000. Sędziowie zarabiają miesięcznie 480—840 marek. Z tego powodu zjawisko ucieczki od tego zawodu notuje się w Bawarii i Północnej Wirtembergii. Połowa stanu prokuratorowskiego zarabia miesięcznie 300 marek, 45% — 300—700 marek, a tylko 5% więcej niż 700 marek.

Najsilniejszą grupę tzw. wolnych zawodów stanowią lekarze; liczy ona 63 000 osób. Z grupy tej 36 000 pracuje samodzielnie. 32 000 lekarzy — w tym głównie ci, którzy prowadzą samodzielnie praktyki — pracuje w tzw. kasach chorych. Z tych to powodów 22 000 lekarzy żyje w biedzie.

Jeśli chodzi o pisarzy i artystów, sytuacja ich jest podobna: 800 pisarzy utrzymuje się z pracy redaktorskiej, lektoratów i dziennikarstwa. 2 900 pisarzy utrzymuje się z tzw. wolnych zarobków: współpracują oni z instytucjami wydawniczymi, z radio i z prasą tłumacząc. Honoraria za prace samodzielne są niskie. Za całoroczną pracę nad dziełem literat może uzyskać honorarium od 1000—2000 marek.

Malarze i rzeźbiarze mogą z trudem zaledwie utrzymać się ze swej pracy. W Monachium tylko 50 artystów korzysta ze stałych dochodów. Inni żyją z pomocy społecznej. Jako znamieny przykład podano w prasie zachodnio-niemieckiej zarobek wybitnego malarza: wynosi on miesięcznie 300 marek. Znakomity grafik zarabia miesięcznie 400 marek.

Liczby podane w wyżej przez nas cytowanym artykule zaczerpnięto z prasy i fachowych czasopism zachodnio-niemieckich.

10-ciolecie Polski Ludowej w NRD. Serdecznym i rozległym echem odbiło się w NRD 10-ciolecie Polski Ludowej. Przedstawiciele partii, rządu, Izby Ludowej, związków zawodowych przekazali Polsce Ludowej życzenia. W Berlinie odbyła się uroczysta akademii zorganizowana przez Radę Narodową Frontu Narodowego Demokratycznych Niemiec

i Towarzystwo Łączności Kulturalnej z Zagranicą. Na akademii obecni byli przewodniczący Izby Ludowej dr Dieckmann, rząd, przedstawiciele partii, delegaci świata pracy, korpus dyplomatyczny. W czasie uroczystości wygłosili przemówienia: minister spraw zagranicznych NRD dr Lothar Bolz i ambasador Izydorczyk, po czym państwowa orkiestra drezdeńska wykonała uwerturę do opery Moniuszki Halka. Z okazji uroczystości ambasador Izydorczyk wydał przyjęcie w ambasadzie polskiej.

W związku z rocznicą dziesięciolecia ukazał się w prasie NRD szereg artykułów poświęconych PRL. W artykułach tych zobrazowano sukcesy gospodarcze, osiągnięcia społeczne i dorobek kulturalny Polski Ludowej. Niektóre z tych artykułów poświęcone były zagadnieniom specjalnym, jak odbudowie kraju, zwłaszcza Warszawy, czy dorobkowi naszej literatury. Na szczególną uwagę zasługiwały artykuły polityczne podkreślające znaczenie współpracy, rolę przyjaźni i dobrosąsiedzkich stosunków między obu krajami.

W związku z dziesięcioleciem zorganizowano wreszcie w NRD w dniach od 18—25 lipca br. Tydzień Kultury Polskiej. W Republice Demokratycznej gościli w tym czasie ze strony polskiej przedstawiciele Polskiej Akademii Nauk, związków zawodowych oraz artyści. Szczególnie serdecznie przyjmowany był w NRD zespół pieśni i tańca im. Strzelczyka z Łodzi. Przebywał on w Republice Demokratycznej trzy tygodnie dając 17 występów, które oglądało ok. 85 tysięcy osób.

W okresie Tygodnia Kultury Polskiej Front Narodowy Demokratycznych Niemiec i Towarzystwo Niemieckiej Łączności Kulturalnej z Zagranicą zorganizowały audycje radiowe, przedstawienia teatralne, seanse filmowe, koncerty, wystawy, odczyty i pogadanki oraz imprezy sportowe, które dawały wyraz przyjaźni Niemieckiej Republiki Demokratycznej dla Polski Ludowej.

Edward Serwański